

မျိုးစိုးထံက ဆုံးပေကြီးများ သုတေသန

ဝင်းငြိမ်း၏ အမှာ စာ

ကိုသုမောင်က ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ သူ့ဆွေမျိုးများ အကြောင်းတို့ ကို စုစည်းပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်မှာ မို့လို့ အစ်ကို အမှာ စာရေးပေးပါလို့ ဆိုလာတယ်။ တကယ်တော့ သူ့စာအုပ် ကကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ရာ မလိုတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ စာဖတ်သူများ သိကြပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ညီအစ်ကို အရင်းလို ရင်းနှီးမှုကို အခြေခံပြီး ဒီအမှာ စာကို ကျွန်တော် ရေးပေးဖြစ်တာပါ။ သုမောင်နဲ့ ကျွန်တော် ရင်းနှီးမှုက ကျွန်တော်ညီ ဆန်နီငြိမ်းကနေ စတာပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က စိန်ပေါလ်(အ.ထ.က-၆ ဗိုလ်တစ်ထောင်)မှာ တစ်တန်းတည်းနေခဲ့ကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေပေါ့။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ပြောမနာဆိုမနာ ရင်းနှီးခဲ့ကြရာက သုမောင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို တစ်တွေ ရင်းနှီးလာခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်တော့ သူတို့ ညီအစ်ကို အားလုံးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို တစ်တွေ ရင်းနှီးသွားကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာစာအုပ်ပဲ လုပ်လုပ် ကိုဝဏ္ဏ၊ ကိုသုမောင်၊ ကိုမင်းလူ တို့ ညီအစ်ကိုတွေဆီက စာမူများကို ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေက တောင်းခံတက်မြဲပါပဲ။

ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းကို ကျွန်တော် စီစဉ်တည်းဖြတ်တဲ့ အခါကျတော့လည်း ကိုသုမောင် မနေသာတော့ဘဲ စာမူပေးရ ပြန်ပါတယ်။ သူရေးတဲ့ စာအများ စုက ပရိတ်သတ်များ သိကြတဲ့ အတိုင်း သူတို့ မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းအကြောင်းတွေကများ ပါတယ်။ တချို့စာဖတ်ပရိတ်သတ်

များက ကိုသုမောင်တို့ ကလည်း ရေးလိုက်ရင် သူတို့ မိသားစုအကြောင်း ချည်းပဲလို့ ဝေဖန်သံတွေလည်း ကြား ရပါတယ်။ ဝတ္ထုဆိုတာ အဓိက အားဖြင့် လူနဲ့ လူပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းရေးဖွဲ့ကြတာပါ။ သူတို့ မိသားစု ဆိုတာလည်း လူတွေပဲမဟုတ်လား၊ သက်ရှိထင်ရှား ဇာတ်ကောင် တွေနဲ့ ရေးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်တာကြောင့် သူ့ဝတ္ထုတွေဟာ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေ ပါတယ်။ ဒီလို ဆွေမျိုးမိသားစုများ အကြောင်း နိုင်ငံတကာက စာရေး ဆရာများ လည်း ရေးဖွဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ လို ရေးဖွဲ့ခြင်းကို စာပေအမျိုး အစား အားဖြင့် Family Saga လို့ ခေါ်တဲ့ အကြောင်း ကွယ်လွန်သူ စာ ရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်က “ကိုင်း... ပြောလိုက်စမ်းမယ်၊ သောင်း ပြောင်းထွေလာ” မဂ္ဂဇင်းမှာ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် သီးသန့် ရေးခဲ့ ဖူးတာ ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါတယ်။

သုမောင်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေက ဟာသဉာဏ်လည်း ရှင်ကြပါတ ယ်။ ကိုဝဏ္ဏရိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင် ကားများမှာ ကလိထိုး ရယ်ခိုင်းတာမျိုး မဟု တ်ဘဲ တစ်မိမိမို့ တွေးပြီးရယ်ရတဲ့ ဟာသတွေ အများကြီး ပါတက်ပါတ ယ်။ သုမောင်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေမှာ လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ပါပဲ။ ဒါကြောင့် စာပေ လုပ်သားမဂ္ဂဇင်းမှာ စာရေးဆရာကြီး မောင်ထင်က မောင်ဝေဖန် အမည်ဖြင့် ဆောင်းပါးရေးသားခဲ့ရာ မှာ “သုမောင်၏ မိ သားစုပုံပြင်များ သည် သော်တာဆွေကဲ့သို့ ဝါးလုံးကွဲမရယ်ရ။ ရယ်ရ ကောင်းမလား၊ မရယ်ဘဲနေရရ ကောင်းမလားဟု ပြုံးစိစိဖြစ်ရ” လို့ ရေးသားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရွှေအမြဲတေမှာ “မျိုးရိုးထဲက ဆိုးပေကြီးများ ” ခေါင်းစဉ်နဲ့ ရေးသားခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးများ ထဲက တစ်ပုဒ်မှာ သူ့ဘိုးအေ မယားငယ် ယူတဲ့ အခါ သူ့အဘွားက အဘိုးလိုက်လာမယ့် ဘတ်စ်ကား လိုင်းက စောင့်ပြီးဖမ်းပုံ၊ မယားငယ်က မွေး လာတဲ့ သားနှစ်ယောက် ကို မောင်စာ၊မောင်လင်း ဟု အမည် ပေးခဲ့ပုံများမှာ ဆရာကြီး

မောင်ထင်ပြော သလို ပြုံးစိစိ ဖြစ်ရတဲ့ ရေးဖွဲ့ပုံများ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ရွှေအမြုတေမှာ သုမောင်ရေးခဲ့တဲ့ အဖေ၏ အမေ ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့စဉ်က မန္တလေးမြို့က ချီးမြှင့်တဲ့ မန္တလေးစာပေဆုကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ဆောင်းပါးကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု Iowa တက္ကသိုလ်က ကြီးမှူးကျင်းပတဲ့ International Writing Program မှာ တက်ရောက်ဖို့ သုမောင်ကို ရွေးချယ်ခြင်းခံခဲ့ရပါတယ်။ သုမောင်က သူ့မိသားစုတွေအကြောင်းရေး ရာမှာ အဖေဘက်က အမျိုးတွေရော၊ အမေဘက်ကအမျိုးတွေပါ မကျန်ပါဘူး။ ရွှေအမြုတေမှာ မျိုးရိုးထဲက ဆိုးပေကြီးများ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ရေးသလို မဏ္ဍိုင်မဂ္ဂဇင်းမှာ လည်း သူ့ဖခင် ဆရာသာဓု အမှုတွေရှာ တက်ပုံများကိုလည်း ရေးဖွဲ့ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ သုမောင် သူ့အမျိုးတွေအကြောင်း စာတစ်တန် ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးနိုင်ခြင်းမှာ သူ့မိခင်ဖြစ်သူ အမေညိုက စာရေးဆရာကတော်ပီပီ သူကိုယ်တိုင် စာမရေး ပေမယ့် ကျောင်းဆရာမဟောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်တာကြောင့် သားတွေကို ပုံပြောကောင်းသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အမျိုးတွေအကြောင်းကို ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက အစချီတဲ့ ပုံပြင်များကို ပြောပြလေ့ ရှိပုံရပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သုမောင်က ဆောင်းပါးလိုတစ်မျိုး၊ ဝတ္ထုလိုတစ်သွယ် ရေးဖွဲ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မျိုးရိုးထဲကဆိုးပေကြီးများ လို့ သူခေါင်းစဉ်တပ်တုန်းက သူထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြ ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကိုယ့်သားသမီး ဆော့လွန်း၊ စကားတက်လွန်းရင် လူကြီးများက “သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်ပေါ့” လို့ ဧည့်သည် ကို ဂုဏ်ယူတဲ့ လေသံနဲ့ ကြွားတက်ကြတဲ့ သဘောမျိုး သူကလည်း သူ့အမျိုးတွေ အကြောင်း ချစ်စနိုးနဲ့ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အခုစာအုပ်ကိုလည်း “မျိုးရိုး ထဲကဆိုးပေကြီးများ ” လို့ ပဲ ခေါင်းစဉ်ပေးထားပါသတဲ့ ။ လူဆိုးလို့ ချစ်စနိုးပြောရမယ်ဆိုရင် သုမောင်

င် လည်း လူဆိုးလို့ ကျွန်တော် ပြောရလိမ့်မယ်။ သူ အရက်သောက်တာ တစ်နိုင်ငံလုံးသိပါတယ်။ ကျွန်တော်အမေက ဆိုရင် ရုပ်မြင်သံကြားအစီ အစဉ်ကလာတဲ့ သူ့အရုပ်တွေကို ကြည့်ပြီး ပါးဖောင်း နေရင် ဗလ အရက်သောက်နေပြီ။ ပါးချပ်နေရင် ဗလ အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီလို့ သုံးသပ်တက်ပါတယ်။ (ဘယ်သီချင်းက ဘယ်တုန်းက ရိုက်ပြီး ဘယ်တော့လွှင့်တယ်ဆိုတာ အမေက စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ သုမောင်ပါးဖောင်းတာပိန်တာကိုသာ သူကြည့်ပါတယ်) အရက်သောက်လို့ လူဆိုးလို့ ကျွန်တော် ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူက စာရေးဆရာ။ သူ့အဖေက စာရေးဆရာ။ သူ့အဖေ ဆရာသာဓု တစ်သက်လုံးရေးလာခဲ့တဲ့ ဖောင်တိန်ကို သားများ ထဲက သူတစ်ဦးတည်းသာ အမွေဆက်ခံ ရယူခဲ့ပေမယ့် အဲဖောင်တိန်သူ့ကြောင့်ပဲ ပျောက်သွားသတဲ့ ။ အဖေအမွေ ဖျောက်လိုက်သူမို့ ကျွန်တော်က လူဆိုးလို့ ခေါ်ခြင်းပါ။

သုမောင် ဆရာသာဓုရဲ့ ဖောင်တိန်ကို ဖျောက်လိုက်ပေမယ့်ချီးကျူးစရာတစ်ခုကတော့ “စာရေးဆရာသာဓုသား” ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ် ပျောက်မသွားအောင် သူစာတွေ အဆက်မပြတ် ရေးနိုင်နေ ခြင်းကိုပါပဲ။ အမွေကိုတော့ဖြင့် သူထိန်းသိမ်းထားနိုင်သေးတယ်။ ဆက်လက်ပြီး တော့လည်း အမွေအနှစ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါစေလို့ (ကောင်းသော လူကလေး အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့) လူဆိုးကလေး သုမောင်အတွက် ဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း

